

Tamás Dénes

ELSZALAD

z. zs.-nek

először csak a vakolat vékonyodik ki,
villogni kezdenek bőröd intarziái,
majd kihagy szívverésed,
lennebb csúszik egy kép a falon,
repedező ablaküvegek,
szemed előszobájában kioldódó higany,
gondolataidon padláshomály,
koponyád boltozatán visongó ékek,
remegő lábaid kilazuló gerendák,
karjaid kettétört keresztlécek,
és már jön, jön,
sodor, magával ragad,
múltad pincéjéből eláraszt a víz,
s örült ütemet kezd lekopogni
a mellkasodban szétrobbanó zongora

mi bírhat ki ennyi nyomást,
ennyi szakadást, repedést,
kidőlő közfalak közt
megtalálhatod-e irányod,
veled omló csillagmennyezet,
gerinceszakadt lépcsőfeljáró,
emeletek zuhanásában
a kijáratot nem találsz,
de mielőtt teljesen feladnád magad,
még látnod kell, mi maradt,
ami reményt ad, s összeragaszt,
hogy ebből az örökösen omló házból
egy kislány elszalad